

Ratatat! Ratatatatat!

Er werden meerdere schoten afgevuurd en ik dook weg achter een afvalcontainer. Ik keek achter me, recht in de ogen van Black Sean. Wat waren we daar eigenlijk aan het doen, midden in een vuurgevecht? Dit was bloedserieus. Dit had ik niet verwacht toen Black Sean me op school aangesproken had.

‘Hé,’ had Black Sean grijnzend gezegd. Mijn blik focuste zich op de opvallende gouden sieraden om zijn nek. ‘Zullen we wat geld gaan halen?’

Hij hoefde het niet nog een keer te vragen. Ik volgde hem zonder aarzelen. We namen een stadsbus op de hoek en stapten uit in South Jamaica, Queens, waar we Jamal zagen, een jongen van wie ik wist dat hij een hosselaar was, een tussenhandelaar voor zijn baas, een drugsdealer.

‘Kom op,’ riep Jamal. Hij liep op de stoep en had duidelijk haast. ‘We moeten gaan.’

Black Sean en ik wisten niet wat er aan de hand was, maar de opwinding in Jamals stem liet de adrenaline door mijn aderen gieren. Nog wat jongens kwamen meedoen met wat het ook was dat we aan het doen waren. Toen hurkte Jamal achter een afvalcontainer in een steegje en gluurde hij om het hoekje. Wat was hij aan het doen? Zaten we soms midden in een of andere drugsdeal?

Voordat ik ook maar doorhad dat hij er eentje bij zich had, trok hij zijn pistool, hield het met beide handen vast, en begon te schieten op een man aan de overkant van de straat. *Wat?!*

Mijn instinct zei tegen me dat ik moest wegduiken, dus ik hurkte achter Jamal. Mijn hart bonsde in mijn keel. Ik had amper

tijd gehad om na te denken toen hij riep: 'We gaan!' en we liepen verder.

Ik keek even over mijn schouder, zoekend naar een lichaam op straat, maar ik zag niets. Mooi. Ik wilde niets met moord en doodslag te maken hebben.

Voor ik wist wat er gebeurde, stond ik met Jamal, Black Sean en wat anderen bij een dealer die Abdul heette. Hij grijnsde naar Jamal. 'Zo gaat-ie goed,' zei hij. Toen keek hij Black Sean aan en gebaarde in mijn richting. 'Wie is die vent?'

Black Sean keek me aan. 'Dunne.'

'Wil je dealen, Dunne?' vroeg Abdul me.

Natuurlijk wilde ik dealen. Dealen betekende geld, en geld betekende alles op straat. Abdul zal wel gedacht hebben dat als ik de moed had om met Jamal mee te gaan, ik er wel geschikt voor zou zijn om een dealer te worden.

Ik knikte. Abdul grijnsde.

'Geef 'm een pakketje,' zei hij tegen een van de andere jongens. Toen keek hij me aan en kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Zo werkt het: je verkoopt niet aan onbekenden. Je houdt het spul verborgen, je neemt het geld aan, en dan pas haal je een capsule en geef je die. Als je je aan mijn regels houdt, dan komt het wel goed met je.' Zijn glimlach werd breder. 'Koppie gebruiken, gast, en alles komt voor mekaar.'

Hij liep weg en een andere jongen gaf me een zak crack. Toen grijnsde ik naar Black Sean.

Ik voelde het gewicht van de zak drugs in mijn hand.

Hij was een stuk lichter dan mijn schoolboeken.

Vanaf het moment dat ik oud genoeg was om succes te herkennen, had ik al een dealer willen zijn. En hier stond ik dan, tussen jongens met wapens, zelfvertrouwen en een leverancier. Ik ging het maken ... en ik was nog maar veertien.

***

Een paar maanden later kwam ik bij op de stoep met een hoofdwond waar het bloed uit droop. Ik voelde het harde beton onder mijn handen en een bonkend geluid vulde mijn oren. Wat was er nu weer gebeurd?

Ik duwde mezelf omhoog en ging zitten. Een stel van mijn vrienden stond om me heen, maar de meesten van hen waren stil en bewogen zich niet.

Jamal kwam naar me toe en keek me woedend aan. ‘Stomme-ling! Waarom probeer je te flippen met Abduls geld? Man, wat stom, je mag blij zijn dat hij je niet om zeep heeft geholpen!’

Ik legde mijn hand op mijn hoofd en voelde een groeiende bult boven mijn slaap. ‘Hoe komt het dat mijn hoofd zo is?’

Jamal gniffelde. ‘Abdul timmerde met zijn mobiel op je kop totdat die explodeerde en stampte toen met z’n laarzen op je hoofd.’

Ik wreef over mijn kaak, die opgezwollen aanvoelde, en proefde de metalige smaak van bloed dat vermengd was met modder. *Modder?* O ja, Abdul had geprobeerd om mijn tanden uit mijn mond te schoppen toen ik op de grond lag. Hij was mijn baas en hij vond dat het zijn plicht was om disciplinaire maatregelen te treffen tegen een eigenzinnige werker.

Op de een of andere manier lukte het me om een Koreaanse kruidenierswinkel binnen te strompelen. Daar was eindelijk iemand die medelijden met me had. De eigenaar gaf me wat ont-smettingsalcohol en pleisters, zodat ik mijn wonden schoon kon maken. Toen ik me schrap zette omdat ik wist dat de alcohol zou gaan prikken, realiseerde ik me dat ik de pleisters aan elkaar vast moest plakken tot één grote pleister om het bloeden te stoppen.

Ik verbond mezelf en ging toen meteen terug de straat op om te dealen. Ik liep de winkel uit en schreeuwde naar iedereen die eruitzag als een potentiële klant: ‘Ik heb het goede spul hier. Ga niet naar Jamal, zijn crack is rotzooi. Ik heb het goede spul bij me.’

Mensen stonden stil; dat gebeurde altijd. Nadat ze het rare

patchwork op mijn hoofd en gezicht hadden bekeken, verzamelden een paar trouwe klanten genoeg moed om te vragen wat er was gebeurd.

Ik zei wat iedereen in mijn situatie zou zeggen: ‘Maak je geen zorgen, man. Dit hoort er gewoon bij.’

En dat was ook zo ... en toch ook weer niet. Iedereen die het leven leidde waar ik voor gekozen had, werd in elkaar geslagen; dat hoorde bij het spel. Maar anders dan de overgrote meerderheid van de andere lui van mijn leeftijd die dealden, was ik er niet tevreden mee dat ik *alleen maar* een drugsdealer was. Ik wilde de spil zijn, een baas, een *street god*, en dus probeerde ik steeds om mijn gebied te verbreden en mijn winst te vergroten. Doordat ik daarmee bezig was, vroeg ik om problemen. Dit keer had ik Abduls geld genomen, extra drugs gekocht en een leuke winst voor mezelf gemaakt. Ook al wist ik dat ‘flippen’ een vergrijp was waar drugsbazen snel en woedend mee afrekenden, zodat anderen niet op hetzelfde idee zouden komen.

Drugsbazen zijn van nature agressief. Als ze langer dan een dag willen overleven, dan moeten ze ervoor zorgen dat ze als keihard bekendstaan, want anders worden ze door andere bazen uitgedaagd die hun werkgebied in willen pikken. De meesten van ons realiseerden zich wel dat de verborgen machtsstrijd binnen een bende niet persoonlijk bedoeld was; het hoorde er gewoon bij. Het was niet ongewoon om in elkaar geslagen te worden en later een blunt – een dikke joint in een uitgeholde sigaar – te roken met de kerel die je net daarvoor te pakken had gehad.

Ik wist dat ik veel geld had verdiend voor Abdul, dus ik verwachtte dat hij een poosje koel tegen me zou doen en me er dan van zou verzekeren dat ik een waardevolle werker was. Hij moest verzekerd zijn van mijn loyaliteit voor het geval ik ooit betrapt zou worden. Een drugsbaas moest van zijn werkers op aan kunnen en weten dat ze de bende niet zouden verlinken als ze gearresteerd werden.

Maar een paar minuten nadat ik teruggegaan was naar mijn werkplek op straat zag ik Black Sean om de hoek komen strompelen. Zijn dure Adidas-shirt was in tweeën gescheurd. Hij werd gevolgd door een onopvallende politieauto waarin twee rechercheurs zaten die ervoor zorgden dat we zagen dat ze de aandacht op ons vestigden.

Mijn hart sprong bijna uit mijn borstkas. Black Sean schreeuwde en vloekte tegen de agenten terwijl het bloed uit zijn mond droop – op zijn veertiende was hij al een ongeleid projectiel. Toen de politieauto de straat uit reed, draaide hij zich om en vertelde ons wat er was gebeurd. Hij zei dat de agenten hem te pakken hadden genomen. Ze waren naar hem toe gereden en hadden hem gevraagd hoe hij zich een Adidas-shirt van honderd dollar kon veroorloven. Toen hadden ze hem handboeien omgedaan, hem achter in hun auto laten stappen, hem in elkaar geslagen en daarbij zijn shirt gescheurd.

‘Kom op, joh,’ zei ik tegen hem. ‘Dit hoort er allemaal bij.’

Wij hosselaars werden van alle kanten aangepakt. Agenten arresteerden ons regelmatig en sloegen ons dan, en soms kleedden ze ons zelfs midden op straat uit. Ze haatten onze werkwijze, omdat ze ondoorgrondelijk voor hen was. We hadden genoeg discipline om niets te verkopen aan onbekenden, zodat het voor de agenten moeilijk was om ons op heterdaad te betrappen. We hadden de drugs maar heel even bij ons, alleen maar vanaf het moment dat we het pakketje uit een geheime bergplaats haalden totdat we het meteen daarna aan onze klant gaven.

We waren allemaal experts geworden in het doorslikken van kleine plastic capsules met crack. Dat deden we wanneer een agent eraan kwam tijdens een transactie. En onze bazen – de lui die ons de drugs gaven en ons vertelden waar we ze moesten gaan verkopen – raakten op straat vrijwel nooit drugs aan. Uitgedost met gouden kettingen en gadgets kwamen ze met hun sexy vriendinnetjes aanrijden in hun luxe auto's. Het was hun taak om ons

te intimideren en onder de duim te houden, niet om te verkopen.

Ik verwachtte dat Abdul me op zou komen zoeken nadat hij me in elkaar had geslagen, en ongeveer een uur na Black Seans akkiefietje met de agenten kwam Abdul er inderdaad aan rijden in zijn auto en deed hij de deur open. ‘Dunne, ga zitten.’

Uitgenodigd worden om in Abduls zwarte Suzuki Samurai te komen zitten, was meer dan ik had verwacht. De auto was helemaal gepimpt, op zo’n manier dat zijn werknemers hem zowel bewonderden als ontzag voor hem hadden. Die grote, brede banden herinnerden ons eraan dat hij over ons heen kon rijden als hij dat wilde, en de glimmende chromen sierstrip zorgde ervoor dat we niet vergaten dat hij altijd meer respect zou krijgen dan wij, zijn ondergeschikten. En de geluidsinstallatie – we konden het dreunen van de bas al horen als de auto nog een straat verderop was – en onze lichamen trilden bij elke beat. Die auto was ontworpen om ons te intimideren, en dat was goed gelukt.

En toch was ik dankbaar voor de uitnodiging om in de auto te komen bij Abdul. Iedereen die toekeek, wist dat de uitnodiging niet alleen betekende dat hij me in zijn team wilde houden, maar ook dat hij dacht dat ik cool genoeg was om aandacht aan me te besteden. In de auto van een drugsdealer meerijden, gaf me veel aanzien.

‘Weet je,’ zei Abdul – hij behandelde de auto ondertussen alsof die een lesje moest leren – ‘ik kan niet toestaan dat je met mijn geld speelt en ermee flipt.’

Ik knikte en hield mijn blik op de weg voor ons gericht.

‘Maar hé, doe je best en op een dag kun je een baas zijn zoals ik. En wanneer dat gebeurt, dan moet je je hosselaars onder de duim houden. Je moet soms wat hersens inslaan. Dat is je taak, man.’

Abdul praatte maar door en bedroog me met ieder woord. Hij probeerde me op te hitsen, zodat ik zou geloven dat ik op een dag de volgende baas van zijn team zou kunnen zijn, maar ik trapte er niet in. Hoewel hij de baas was van mijn ploeg, werkte hij voor het

Supreme Team, een gevaarlijke onderneming. Abdul was alleen maar een franchisenemer van Fat Cat, Supreme en James Corley, een berucht drietal dat zakendeed in de helft van South Jamaica, Queens, op het hoogtepunt van de crackbusiness. En ik? Ik was nog niet eens een van zijn luitenanten in het team.

Ik zat, luisterde en deed alsof ik zijn advies ter harte nam, maar dat pak slaag moet me tot rede gebracht hebben. Toen ik weer op straat stond, realiseerde ik me dat ik niet meer voor die agressieve psychoot wilde werken – ik had er genoeg van. De enige manier waarop een ambitieuze jongen zoals ik aan de top van die onderneming zou kunnen komen, was door het vermoorden van mensen, en moord was niet mijn stijl. De straatnaam die ik voor mezelf had gekozen, was Daylight, niet Nightmare.

Black Sean kwam uit de arbeiderswijk South Jamaica, maar ik had een andere achtergrond. Mijn moeder was een ontwikkelde, intelligente vrouw en ze was directrice van een basisschool. Mijn vader had bij de luchtmacht gewerkt en was nu een bewaker in het huis van bewaring van Rikers Island. Hoewel we niet rijk waren, behoorden we wel tot de middenklasse, dus mijn wereldbeeld was heel anders dan dat van de meeste hosselaars op de straat.

Ik prees mezelf gelukkig omdat ik in Cambria Heights was opgegroeid, een wijk met huiseigenaars, goed onderhouden gazons en vrijwel geen mensen met een uitkering. Maar hoewel mijn buurt bestond uit gezinnen uit de midden- en hogere klasse, was die niet immuun voor de aantrekkingskracht van drugs. Zoals in alle ‘goede’ buurten waren ook hier mensen die drugs gebruikten.

Tegen de tijd dat ik elf was, verkocht ik mes-pillen – afkorting van mescalinepillen – op school. Net zoals ieder ander die succesvol wilde zijn, wilde ik mijn voorraad uitbreiden en een veelzijdige speler zijn in het drugspel. Toen ik veertien was, wist ik al veel van de drugshandel af en wist ik wat het zou kosten om aan de top te komen. Ik had ook doorzettingsvermogen en ambitie. Zelfs op

die leeftijd wilde ik een baas zijn, de machtigste speler in het spel – een street god.

***

Zowel mijn vader als mijn moeder was niet van plan geweest een drugsdealer groot te brengen. Hoewel ze nooit trouwden (ze zeiden zelf dat ze ‘gescheiden’ waren), speelden ze allebei een actieve rol in mijn leven. Pa, een sterke en knappe Puerto Ricaan, werkte tot aan zijn pensioen op Rikers Island. Hij had een sterk arbeids-ethos en probeerde dat op mij over te brengen. Hij kocht zelfs een hotdogkraampje voor me zodat ik een bijbaantje had toen ik twaalf werd.

Zoals zo veel vaders kwam pa me elke zaterdag halen en nam hij me mee naar plaatsen waarvan hij vond dat ik ze bezocht moest hebben. Hij was een visionair. Hij wilde dat ik slim werd, dus schreef hij me in voor memorisatielessen. Hij wilde dat ik zelfvertrouwen kreeg, dus schreef hij me in voor karatelessen. Hij wilde dat ik handig werd, dus schreef hij me in voor een cursus houtbewerking. Hij wilde dat ik vertrouwd raakte met meerdere culturen, dus betaalde hij voor tennislessen en zorgde hij ervoor dat ik in situaties kwam waarin ik met blanke, Aziatische en Latijns-Amerikaanse kinderen omging. Mijn vader leefde in een gevarieerde wereld en dat wilde hij met mij delen.

Ik heb die cursussen nooit afgemaakt of die vaardigheden onder de knie gekregen, maar tegen de tijd dat ik geen interesse meer had in de ene activiteit, had hij alweer iets anders bedacht dat hij me wilde laten proberen. Hij gaf me ook het goede voorbeeld – bijvoorbeeld in hoe je mensen groet, en dat je hun naam moest herhalen nadat je ze ontmoet had, zodat je die niet zou vergeten. Ik realiseerde het me toen niet, maar ik leerde vaardigheden waar ik later nog veel aan zou hebben.

Mijn moeders wereld daarentegen was vrijwel alleen Afro-

Amerikaans. Ik woonde met haar in een middenklassehuis in een mooie straat in Cambria Heights, Queens, een buurt waar advocaten, gemeenteraadsleden en ambtenaren woonden. Mijn moeder was getrouwd toen ze met haar man haar eerste drie kinderen kreeg – mijn zussen Dawn en Emerald en mijn broer Chad. Ze scheidden, en jaren later ontmoette ze mijn vader en werd ik geboren. In onze straat waren er bij alle gezinnen moeders én vaders, behalve bij mij en bij nog één ander gezin. Ik was me sterk bewust van dat verschil.

Cambria Heights was absoluut geen getto, maar elke wijk heeft een duistere kant en Queens had, vooral in de jaren tachtig, een bloeiende drugscultuur. De grootste drugscultuur was te vinden in het noordelijke deel van Manhattan, met name in Harlem en Washington Heights. Dealers kochten daar grote hoeveelheden cocaïne en distribueerden die in de Bronx, Brooklyn, en later ook in Queens. Tegen de tijd dat ze mijn wijk bereikten, waren de drugsdealers en misdada syndicaten al goed georganiseerd – ze hadden al hun fouten al gemaakt in Brooklyn en de Bronx. Rijke drugsdealers kochten mooie huizen in Queens en zetten daar een zaakje op om te profiteren van al dat middenklassegeld.

Samen met het Supreme Team had Lorenzo Nichols (alias ‘Fat Cat’) het voor het zeggen in South Jamaica, een arbeiderswijk zo’n zes kilometer bij mijn huis vandaan. De meeste bewoners daar deelden hun huis met een ander gezin of woonden in sociale huurwoningen. Jamaica Avenue, deel van de noordelijke grens van de wijk, werd ’s avonds druk bezocht. Hele drommen mensen liepen over de gebroken stoepen, langs omheinde parkeerplaatsen met prikkeldraad op de hekken, langs handgeschreven borden in etalages en langs huizen met tralies voor de ramen.

Drugs trokken de mensen naar South Jamaica en de dealers hadden het voor het zeggen op straat. Ik had gehoord dat er ergens op een straathoek een drugsspot was waar elke dag honderdvijftigduizend dollar werd verdiend. Deze lui roofden, moordden

en handelden in drugs, maar ze kregen pas landelijke aandacht in februari 1988 toen Howard 'Pappy' Mason, een drugsdealer die bij Fat Cat hoorde, zijn mannen de opdracht gaf om een agent te doden. De tweeëntwintigjarige politieagent Eddie Byrne werd doodgeschoten in zijn patrouilleauto. Het hele land was diep verontwaardigd en er werd een poos bijzonder hard opgetreden tegen drugsdealers in Queens. George H.W. Bush had Eddie Byrnes politiepenning bij zich toen hij campagne voerde voor het presidentschap en Nancy Reagan bleef tegen kinderen zeggen dat ze gewoon 'nee' tegen drugs moesten zeggen.

Je zou denken dat alle criminaliteit en moord een kind zo bang zou maken dat het verre zou blijven van het leven als drugsdealer. Helaas was ik er al lang voordat de criminaliteit in Queens op de nationale radar verscheen door aangetrokken. Ik was als jochie al aan de haak geslagen, gelokt door opzichtige speeltjes en dure auto's.

Toen de eerste brommers kwamen, was er een jongen die een blauw met witte brommer had waar iedereen over praatte. Het gerucht ging dat hij duizenden dollars had gekost en dat hij hem had gekregen omdat zijn familie banden had met de maffia (een gerucht dat later leek te worden bevestigd toen ik hoorde dat zijn oom in stukjes gehakt in de kofferbak van een auto was gevonden). Die jongen was de enige zestienjarige in Queens met een brommer en iedereen wist dat hij het zich kon veroorloven omdat zijn familie een aantal drugspots runde.

Hoewel er erge armoede heerste in delen van de wijk, kocht een zeventienjarige uit de buurt een Cadillac Seville. Op een middag toen ik negen of tien was, liep ik met een vriend naar de McDonald's. We zaten buiten toen we die jongen met de Cadillac zagen. Hij reed naar de rij voor de drive-in, maar een ambulance was er net wat eerder. Mijn vriend en ik vroegen ons nog af of er soms iemand ziek was geworden, maar toen we hoorden ineens: 'Zit stil! Beweeg je niet, beweeg je niet!'

Vijftien gewapende undercoveragenten sprongen uit de ambulance en omsingelden de jongen in de Cadillac. Ze trokken hem eruit, werkten hem tegen de grond en deden hem handboeien om.

‘Drugsdealer,’ zei mijn vriend.

Mijn jonge hersens legden de link. O! Dus zo is hij aan die Cadillac gekomen.

Mijn ouders zeiden altijd: ‘Als je hard werkt, kun je dingen doen en dingen kopen wanneer je ouder bent.’ Maar ik zag dat kinderen die niet veel ouder waren dan ik mooie dingen kochten wanneer ze dat wilden. Hoe zou het zijn om zo’n macht te hebben ... ik kon het met mijn jonge verstand niet bevatten. Te kunnen gaan en staan waar ik wilde, kopen wat ik wilde, over straat te lopen en anderen te horen fluisteren over hoe cool en machtig ik was ... dat was het leven van een street god.

Bovendien was het voor mij, anders dan voor mijn oudere zussen en broer, moeilijk om te ontsnappen aan de invloed van drugs, omdat ze overal leken te zijn. Ik herinner me dat ik een nieuwe, kleine winkel binnenging op een middag en een flesje Nestlé Quick-chocolademelk kocht. Toen ik met mijn drinken naar buiten liep, nam ik een slokje en moest ik kokhalzen. Ik keerde het flesje om en keek hoe de inhoud op de stoep viel als haver-moutpap – allemaal klontjes. Toen ik thuiskwam en het aan mijn moeder vertelde, glinsterde de boosheid in haar ogen. ‘Dat is geen winkel.’ Ze keek me strak aan. ‘Je gaat daar nooit weer naar binnen. Koop daar nooit meer iets.’

Ik weet niet meer waarom ik er die eerste keer eigenlijk naar binnen ging, want de Jamaicaanse vrouw die de winkel runde, schreeuwde altijd naar de kinderen die naar binnen gingen. Maar we zagen dat de stoere jongens daar rondhingen, en later hoorden we dat iemand de eigenaar van de winkel had vermoord, en ook de broer van de eigenaar. De moordenaar had banden met een man die Mr. McNally heette.